

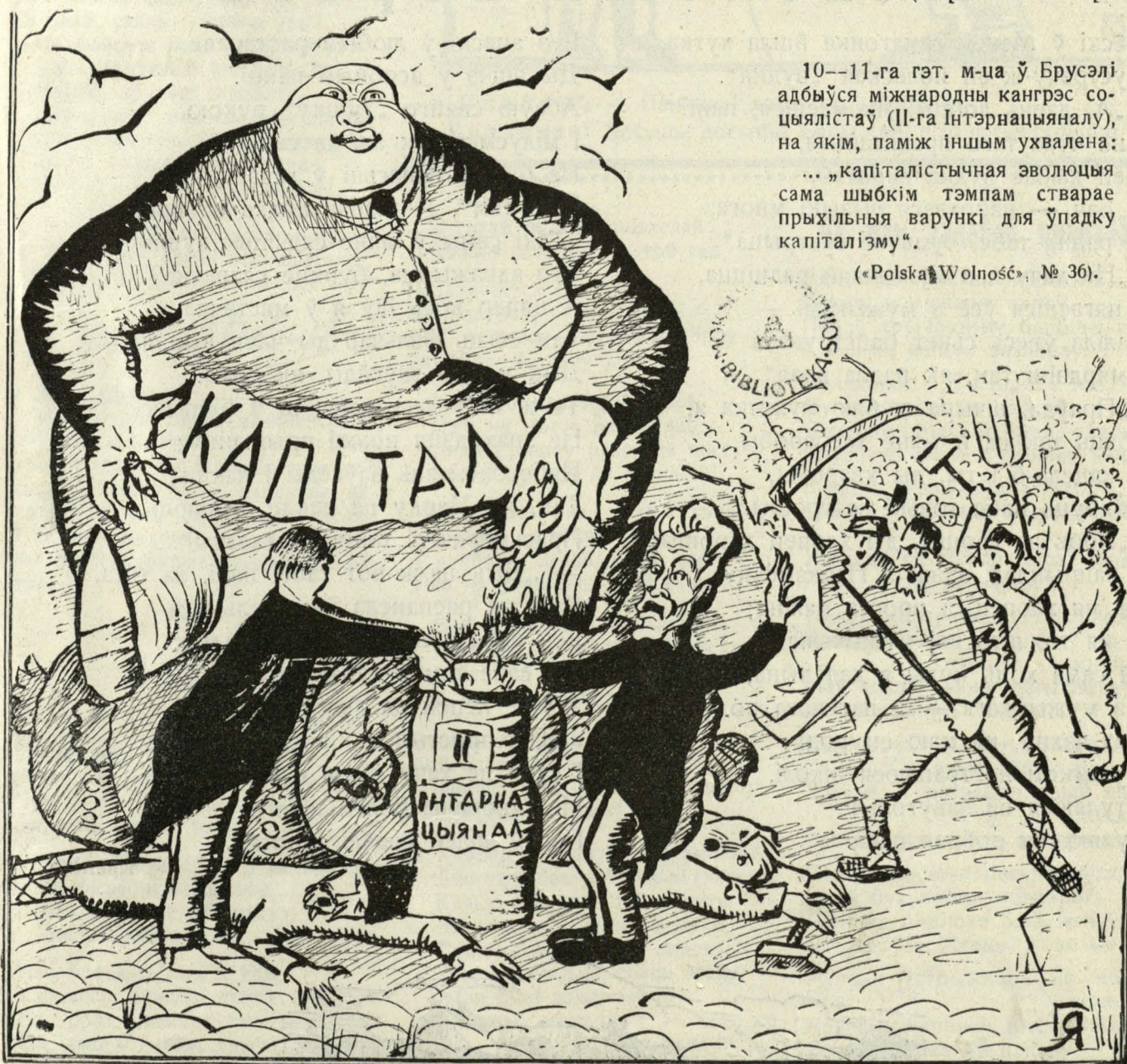
Маланка

ЧАСОПІСЬ ГУМАРУ, ЖАРТАУ І САТЫРЫ

25. VIII. 1928 „МАЛАНКА” СМАЛІЦЬ-ШТО-ДВА-ТВДНІ! № 8

Чакай, бабка, Пятра — сыр зьясі!..

(Народная пагаворка).

10--11-га гэт. м-ца ў Брусэлі адбыўся міжнародны кангрэс соцыялістаў (II-га Інтэрнацыяналу), на якім, паміж іншым ухвалена: ... „капіталістычная эвалюцыя сама шьбыкім тэмпам стварае прыхільныя варункі для ўпадку капіталізму“.

(«Polska Wolność», № 36).

Соцыялісты (жоўтыя): Чакайце, чакайце! — Ня сьмейце яго рухаць, ён і сам лопне..

300485

З РАДАВАГА ГУМАРУ.

Клясавыя ворагі.

З вёскі ў Менск самагонка йшла хутка,
Насустрэчу-ж ёй польская „вудка“.

— „А, дзень добры! Як маешся, пані?“
Як ня чула таго прывітаньня,
Далей дыбае вудка дарогай,

— „Бач — набралася рызыкі многа,
Я-ж радня табе, чуць не сястрыца“.

— „Не хачу я з мужычкай радніца,
Ты цягаешся ўсё з мужыкамі —
Заваліла ўвесь сьвет байструкамі
І сьмярдзіш так, як падла якая“.

— „Праўда, шчыра люблю мужыка я,
Любяць так-жа й мяне хлебаробы,
Так хацела-б і ты, ды хваробы,
Бо бяруць цябе толькі за грошы“.

— „Хоць за грошы, ды хлопец харошы,
Як, напрыклад, адзін з Наркамфіну,
То-ж ня хлопец, а проста маліна;
Там ня то, што які мужычына...
Дый сама хоць куды я дзяўчына,
Ня з мужыцкага — з панскага роду,
Нават пахну, ня маю смуроду;
З мужыком не траплюся ніколі,
Ня туляюся па завугольлі,
А гуляю, як добрая пані,

Без апаскі ў любым растаране
Ды яшчэ у асобным пакоі.

Абаўю свайго „душку“ рукою.

І мілуемся так аж да сьвету,

Не баімся папасьці ў газэту,

Бо і там“, — шэпча вудка на вушка:

„Такі самы ў мяне сядзіць „душка“ —

Хто адважыцца, буркне славечка?

А цяпер вось іду я ў мястэчка,

Там ёсьць фэльчар ды член выканкому,

Дык у іх я заўсёды, як дома.

Ты-ж ні ў лесе сабе, ні ў будынку

Не знаходзіш ніколі прыпынку;

Цябе бэсьцяць заўсёды і лаюць,

Так, як Марку па пекле, ганяюць,

Прасьмярдзелі табою й газэты“...

— „Дык на-ж вот табе, пані, за гэта,

Калі ты распанела ўжо вельмі,

Без цябе абыдуся, бяз шэльмы;

Ты сабе там з панамі ліжыся,

А мне лепей да густу прышліся

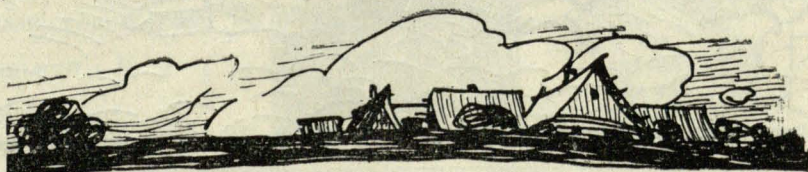
Людзі простыя, — вось, як сяляне,

І сама не хачу быць я паняй“...

Не гаворачы болей нічога,

Пашлі далей сваёю дарогай.

Крапіва.

Крычы ура!

Цюй-га, ага! Сягонья сьвята,
Крычы ура, „Эндэча“, „Пясьце“,
Хадэк і вы С.-Дэмакраты;
Дванаццаць годзікаў за краты...
„Юш спокуй пэвны... лят два-
насьце!“

Цяпер і ліха—не бяда, —
Патухла, згасла Грамада!..
А колькі тых прыладаў, зброі
Штыкі, гарматы, а набоі...
А кулямётаў ой, ёй, ёй!
Антыпанствовых мэмор'ялаў,
А выбуховых матар'ялаў:
Гаршкоў са тры піраксыліны,
А сахароў, а сахарыны!
Ды рознай-рознасьці добра...
Ўсё скісла, ўсё...— крычы ура!..
То трэба-ж лоўкасьць прыруністу..
„Выцофаць глупных“ камуністаў,
Ды як чудоўна-урачыста!..
Цяпер і ў нас, эндэча-браце,
Пайдзе парадак лепшы ў хаце:
„Сконьчона Беларуска гра“...
Сьпявай, скачы— крычы ура!
Ну, бойся-ж Бога, „грамадзісты“
Ўжо збунтавалі ўсё дачыста...
Чаўплі, крычалі галасіста,
Каб „хлоп“ падаткаў не плаціў,
Каб „выштыке Крэсы“ замуціў..
Цяпер прышла і нам пара:
Цюй-га, ага! — Крычы ура!..
І хмары цёмныя слухалі
Эндэцкіх слоў шалёны сказ,
Віхры ў адказ заскавыталі:
„Змагайся люд за лепшы час!“

М. Васілёў

Ад Рэдакцыі:
Ня хочучы мець дачыненья з
„Кодэксам Карным“, рэдакцыя „Ма-
ланкі“ прапусьціла гэты вершы праз
сваё цензуру, якая выразала не-
калькі радкоў. За гэта, а таксама
і за значнае спазьненне, рэдакцыя
вельмі перапрашае паважанага аў-
тара.

Сорам.

(Прысьв. Сьвідзельскім хлопцам).

У мястэчку быў я сёння,
(Трэба-ж ўзьлесці на бяду)
Чую ў хатцы тнець гармонік,
Эх, дай, думаю, зайду.

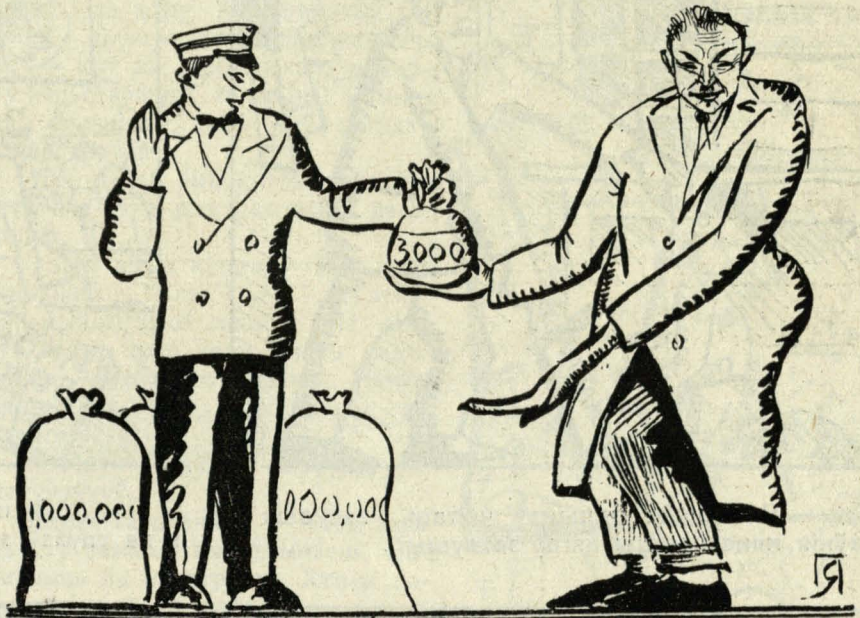
Там ігрышча. Ўсё ў парадку,
Як пісаў наш Крапіва,
Пашка тузае двохрадку,
Аж спацела галава...

Нек праціснуўся і я там,
Каб лепш бачыць, лепей чуць.
Ну, брат, хлопцы тым дзяўчатам
Ой, даюць дыхту, даюць!

То управа, то улева,
То упэрад, то узад —

„Паўночны кірмаш“ у Вільні.

Пасол Янка Станкевіч адтрымаў ад палякоў 3.000
зл. на выстаўленьне беларускіх экспанатаў на..
«Паўночным кірмашы» (Targi Północne).
(З польскіх газэт).

„Спадар“: — Паночку! яшчэ хоць трошкі...
Урадовец: Досыць, досыць! Бяры пан, а то ласку страціш.

Ў гэтай польцы ашалелай
Кожны зьвітны, як той гад.

Разахвоціўся і я тут,
Ну, падумаў, — крутану!
(Це' хвароба, — трэба-ж чорту
Зачапіці „Сатану“).

І з чаго, дальбо, ўзялося
На'т ня мог я разабраць:
Янка Грышку плясь па носе,
Той у зубы й ну пісаць...

— „Ты за што мне? А ты як сьмеў“?!
(Ўспомніў „матку“ заадно),
А я ходу... ледзь, ледзь здолеў
Ўжо ня ў дзьверы, а ў вакно.

Чую й тамака ля плоту
Крык: — „Трымай! бі, бі, ён вун“!
Частакол пайшоў ў работу —
А бадай-жа вас пярун!

Невялікая прыемнасьць,
Дый нялоўка неяк зноў
У прыгоршчах (трэсьне ў цемя!)
Нясьці голаву дамоў...

Хлопцы! Сорам, сорам, ганьба!..
Дзе ваш розум?! Толькі гляньма,
Колькі шкоды з тэй атруты! —
Час парваць цямноты пугы,
Стаць сынмі свайго народу,
Каваць шчасьце, сеяць згоду,
А ня быці дзікунамі
Хлопцы, моладзь! — што-то
з вамі?!..

М. Васілёў.

Як пах галавой працаваў.

Аднойчы пан, як невядома,
У хату к мужыку папаў,
Пачаў крычаць ну, быццам, дома
І вельмі, вельмі зазлаваў.

Пан кажа: „То адно і тое —
Мужык зусім не чалавек,
Яго ўжо шчасьце ёсьць такое, —
Служыць ён мне павінен век“.

Мужык, паслухаўшы нямала,
Сказаў: „Быдлё таксама ёсьць
і пан, —
Жарэць ён толькі мяса, сала,
Гадуе пуза, як кабан“.

Пачуўшы праўды гэтай слова,
Крыкнуў пан: „Быдлё! І ты раў-
няешся са мной?!

Мая ёсьць праца „умыслова“, —
Я ўсё працую галавой!“

Пан гневам ў момант запаліўся,
Са злосьці сьціснуўшы кулак,
Хутчэй к дзьвярам, дый памы-
ліўся...

Раптам бух лобам аб вушак.

Устаў, ды лаяк пасьлізнуўся,
Ізноў бух лобам аб парог,
Дый на падлозе расьцягнуўся,
Што доўга ўстаць з яе ня мог.

Мужык ўстрымацца ня мог са
сьмеху,

Кажа: „Паночку, што з табой?!“
А яму жонка на пацеху:
— „Хай папрацуе галавой!“..

Язэп Народнік.

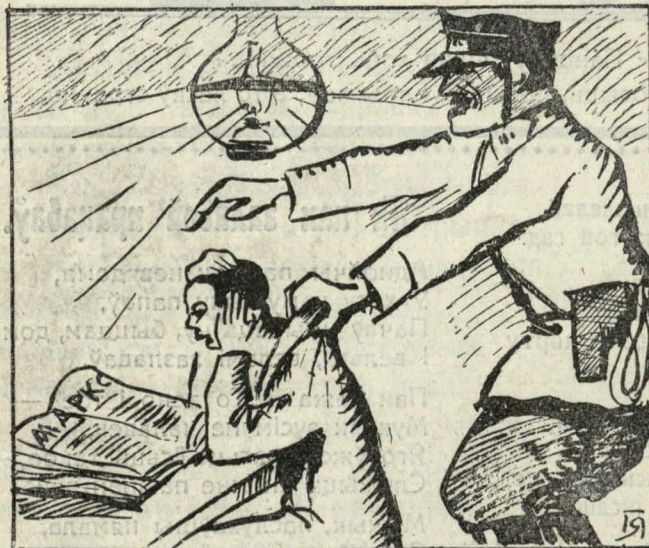
Цярністым шляхам (эвалюцыя чытаньня ў абразках)

— Як толькі пачынаў чытаць, вяскovy на-
стаўнік мяне першы цягаў за вушы...

... У школе поп цягаў мяне за вуха, калі
я ня слухаў яго лекцыі...

... Як падрос, паліцыянт цягаў мяне за...
соцыялістычную літэратуру...

... І цяпер, калі я сяджу на „Лукішках“,
вастрожны стараж цягне мяне да адказнасьці за
чытаньне Беларускіх газэт і часопісьяў.

Панскі падліза.

Добра ведамы ваколіцы усей
Ёсьць у нас такі сабе Аўсей:
Мае нос, браткі, крывы, даўгі, —
Схож зусім да панскага слугі.

Сваім носам за намі ён сачыць,
Хто гавора што, а хто маўчыць;
Хто і дзе калі бываў,
Хто гасьцей к сабе прымаў.

Дзе зьбярэцца ў вёсцы карагод,
Ці гавора часам дзе народ; —
Жыг маланкай з крывым носам
ён туды,
Каб наробиць нам пасья бяды.

Зьбегаўшы на пастарунак,
Зложыць ён аб усім „мэльдунак“,
Дый набрэшаць ён, яшчэ даложа,
Што выдумаць толькі можа...

* * *

Аўсей сумленьня больш ня мае, —
Як з суседзямі жыць ня знае.
Дык вось, Аўсей, мая табе рада:
Кінь ты штучкі подлага гада.

Жыві заўсёды ў таварыскай
згодзе
У сваім беларускім народзе.
Крывым шляхам далёка не зой-
дзеш,

А як ад працоўнага народу адой-
дзеш,
Будуць людзі з цябе насьмяхацца
І, як падлы агіднай, чурацца.

І ў паню згубіш ласку ты скорая,
Прагоняць прэч цябе на зьдзекі
і гора;
Панская ласка, як кажуць нам
людзі,
Вылазіць цяжка, ой цяжка праз
грудзі!...

Ліпка Бядак.

Ці маеце калі-дэкі
„Маланкі“ за 1927 год?

СЭКВЭСТРАТАР І КОТ.

Маленькі фальетон.

Вы кажаце, што ніколі ня бачылі сэквэстратара? Не паверу, зарэжце, не паверу! Сэквэстратар,—гэта-ж як муха, як мыш, — усюды ўлезе, — у кожным кутку яго поўна! Старыя людзі, навет, кажуць, што сэквэстратараў Люцыпар на зямлю пасылае, каб больш мучыць людзей, бо ўсё роўна хутка канец сьвету будзе. Дык вось і разбрыліся яны па ўсім свеце, — ходзяць, сочаць, шукаюць, пішуць, апісваюць, цягнуць, бяруць. Няма таго дня, каб сэквэстратары якой штучкі не зрабілі.

Да мяне амаль штотыдзень сэквэстратар прыходзе, але што-ж, прыдзе, папіша, папіша, паківае мне пальцам пад носам, пакрычыць, паграсьціць, як у гэтай песні:

„І начыньне забраць, і худобу прадаць,

„Што ў казну, то ў казну і яшчэ камусь даць“.

А я сабе сяджу, ды ўсьмяхаюся, сьвішчу на ўсю хату. Што ён, сабе думаю, мне зробіць, калі я гол, як сакол; як той казаў, ні кала, ні двара ня маю.

І праўда, як прыдзе, так і пайдзе сэквэстратар, ня солена хлябаўшы.

Праз тыдзень прыходзіць другі, пасья трэці... Ну і што-ж? Ды нічога! Я сабе сьвішчу ім на злосьць, ды і толькі.

Вы ня знаеце мяне, я — чалавек сьмелы!

Але які страх агортвае мяне, калі я працятаю, часам, у газэце, што там а там, на вёсцы сэквэстратар забраў каня, карову, авечкі, сялянскі статак, жаночкія спадніцы і гэтак далей. Колькі ў гэтым трагізму, распачы, адчаю! Што селянін будзе рабіць без каня, плуга, бараны? або, напрыклад, гаспадыня без чачаргі, чапялы, а навет спадніцы?!

Бедныя, думаю сабе, коні, каровы, авечкі, куры, гусі! — Цягаюць вас, за сялянскі падатак па пастарунках, гмінах...

Шчасьлівыя, думаю, каты, — іх ніякі чорт не цягае. Разгульваюць свабодна па стрэхах. Пяюць людзям свае мілосныя раманы... Эх, чаму, сабе думаю, я не радзіўся катом?!

Аж раптам, чытаю я нядаўна ў жыдоўскай газэце „Овэнт Кур'ер“ № 190, што ў Седлецах сэквэстратар апісаў... ката. Было гэта больш-менш так: да аднаго жыда-пекара прыйшоў сэквэстратар і пачаў апісваць рэчы. Падлічыўшы, што мала апісаў, а больш апісваць ня было чаго, сэквэстратар заўва-

жыў каля стала ката. Чырк, чырк і... кот запісаны да сьпісу за пяць злотых. Гаспадар пратэставаць, што як-жа ён ката ў хаце ўтрымае? але сэрца сэквэстратара, як сталь, зрабіў свае „чынсьці ўжэндозы“ і да дому. А бедны жыд сядзіць і пільнуе ката. Ня жартачкі, — кот на „забэспечэне маёнтку паньствовэго“ запісаны! Сам-бы цар пільнаваў, каб яму загадаў сэквэстратар!

Што далей было, газэта ня піша, але гэта лёгка кожнаму дагадацца.

Удзень яшчэ нічога, — лёгка ката ўпільнаваць, але ўночы!.. Гаспадар сьпіць. Кот сьпіць. Але ліха яго ведае, што кату ўночы захацацца, — хто-ж яго ўпільнуе. Пачуе, напрыклад, кот, што недзе на страсе:

— Мьяууууууу... мяууууууу... мяууууууууу...

Бедная галовачка! — Ката тады за сту замкамі ня ўтрымаеш. Выскачыць ён на страху. Хто-ж парамансаваць ня любе?!

І шукай тады ветру ў іолі.

А каб на гэту пару сэквэстратар? Што тады? — І штраф, і пратакол, і авантура.

Добра, што гэта дзеецца ў Польшчы, што яшчэ ў нас на Беларусі катой не апісваюць. Бегаюць сабе свабодна, кахаюцца, шчасьліўцы, і бяды ня знаюць.

Мусіць такая аўтаномія ёсьць, ці што, што катой у нас не чапаюць? То-ж у часе выбараў пэпэсы нам пра нейкую аўтаномію на „Крэсах“ вушы пратрубілі. Можна гэта і ёсьць гая самая? Пэпэсы цяпер вялікімі панамі парабіліся, — сваіх маршалкаў Сойму, сваіх міністраў маюць. Маглі-ж яны зрабіць нам такую ласку, абвясціць урачыста, так і гэтак, з дня такога, за нумарам такім абвясчаецца:

Аўтаномія на „Крэсах“

што беларускіх і украінскіх катой не чапаць. Што маюць яны хадзіць і бегаць свабодна на дабро і пажытак Краю і гэтак далей...

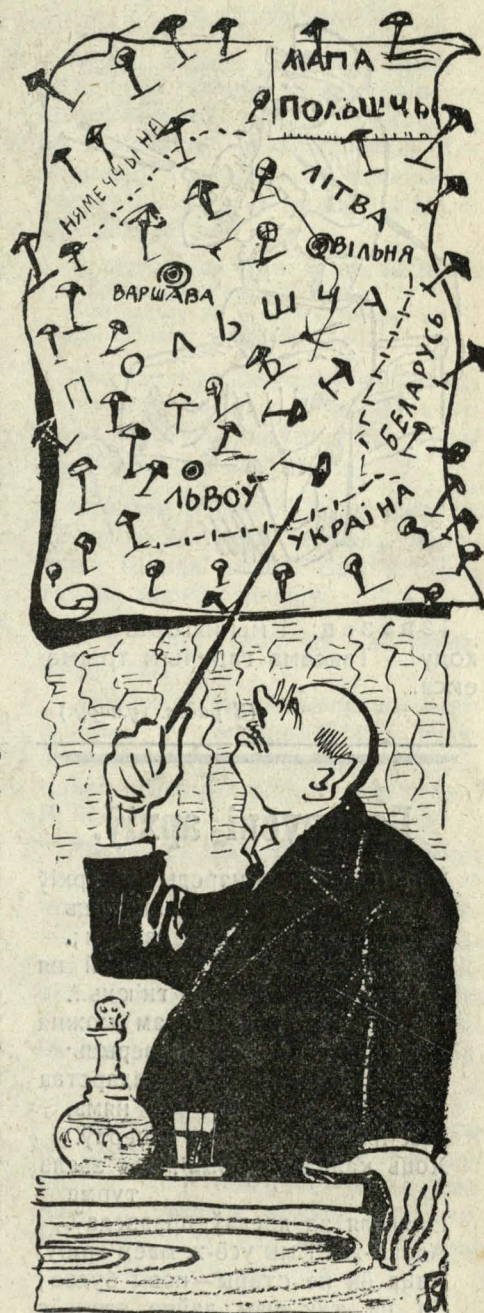
Але я Вас, беларускія сяляне і сялянкі ўсё-ж такі перасьцерагаю, — не давайце катом волі!

Усё можа стацца. Польшча, кажучы, край замахаў. Станецца якая-небудзь маральная санацыя, пераварот і... аўтаномію на „Крэсах“ адменяць. Угледзіць тады сэквэстратар ката, апішаць, і рабі тады, што хочаш...

Дык вось, мае даражэнькія, лепш падзець дзе-небудзь катой, або хаваць так, каб ня ўгледзела іх вока сэквэстратара...

Ірка Манатка

Мощная праца.

Польскі палітык: Паглядзеце, на мапу... Гэта Польшча! Бачыце як мы яе ўмацавалі, каб не расьцягалі яе розныя „меншасьці“.

На заручынах.

Тамаш заручыны гуляе, — Ідзець замуж дачка; Шмат пасагу абяцае, Цалуець зяцька: — Вось табе, сыноч, спачатку Пяцьсот злотых дам, А потым буду жыць ў дастатку Шчэ столькі прыдам. — Выбачайце! — зяцёк кажа; Я праўду гавару: Жонкі сабе нат прыгожай На раты не бяру!...

М і т.

Сам сабе матор.

Із ваец: І мы нягорш самаходу! Таксама гаручым трымаемся.

(З радав. гумару.)

Беларускі архіў.

Ўсе на сьвеце народы ў архіў
адаюць
Гаспадарства старыя паперы;
Дзе хаваюцца доўга яны й ня
гніюць...
Стары факт з іх там можна
праверыць.

Ў беларусаў—у нас гаспадарства
няма,
Дык няма і архіву з папераў.
Хоць калісьці й былі, але зьехала
турма.

І няволя ад дзедаў, прадзедаў.
Аднак-жа і мы усё-ж маем архіў,
Хаця ён не стары—новы будзе;
Бо ня так нам даўно яго лёс
залажыў.

Не з папераў старых — з „быў-
шых людзей“.

І вось першы дакумант архіву
таго

Будзе пан „мэцэнас“ з сьба-
рамі,

Прад пяцьма што гадамі хацеў
усяго

І жадаў, жанючыся з панамі.
Ну і што-ж... не ўдалося... зусім
праваліў...

Сядзіць сеньня, маўчыць, зараб-
ляе...

Што ўжо будзеш рабіць, як па-
паўся ў архіў,

За дакумант яго кожны прымае...
А другі па чарзе—пан Валэйша

ідзе,
Што калісьці пражыў дні га-
зарду;

Ня чуваць яго славы сягонья
нідзе...

У „Jutrzenca“ мяшае муштарду...
Людзём служыць,—абеды гасьцём

падае —
Чалавек ён ад даўна гандлёвы,
Аб даўнейшым „сабранні“ ля-
тункі снуе,

Але што-ж?... ўжо дакумант га-
товы...

Найсьвяжэйшы з дакумантаў усіх
ўжо старых.

Краса дзён... пан „дохтар“ па-
паўся,

Што „лячыў“ Беларусь... Проч
кішэняў сваіх,

Ні аб чым больш ня ведаў, ня
знаўся

Замест лекаў, хваробы насяяў
кругом,

На яе заляглі ўсе служакі...
Агіду за грошы пяюць ўсе людзём,
Прадаюць ўсё за грошы—вужакі!..
Далей-жа яшчэ ў архіў паплы-
вуць

Па дарозе нямінучага лёсу:
Вярнікоўскі et cetera, што пра-
даюць

Народ свой! — ужо справу за
грошы.

І так незадоўга, за пару гадоў
Архіў будзема мець для паказу
З дакументаў адных усё „быў-
шых“ людзей,

Не пералічыш, браток, іх адразу:
Умястоўскі, „Спадар“,
„Пан палкоўнік“, Мамонька,
Ярэма,

А там... Назарэўскі і „Тодар“...
Адным словам вяліка бярэмя...

Міт.

=====

НЕДАГАДЛИВЫ.

У адной беларускай рэдакцыі,
машыністка пытаецца ў свайго
рэдактара:

— Чаму вы, паважаны рэдак-
тар, да гэтай пары ня жэніцеся?

— Эх, даражэнькая Зоська, мне
яшчэ ніхто не адказваў узаем-
ствам.

— Ну, і які вы недагадлівы! —
вы, пэўне, ня ўсіх аб гэтым пы-
таліся?

Я. М.

БАЦЦА, ЯК АГНЮ.

Местачковы камэндант асьвя-
чаецца ў каханні вясковай дзяў-
чыне і просіць яе згоды на шлюб.

— Ці згадзілася-б, Анатоля,
быць маею жонкай, — будзеш
паняй камэнданціхай.

— Не, ніколі на сьвеце.

— Чаму?

— Бо я заусёды думала-б, як
пайшла-б з табой на спацыр, што
ты мяне да арышту вядзеш.

Я. М.

Па сьмерці.

Багатым, браце, хочаш быць?
Трэ’ дзень і ноч табе рабіць,
Каб лёгка жыць было другім, —
Па сьмерці будзеш ты такім.

Ты вольна, браце, хочаш жыць?
Дык шчыра пану трэ’ служыць,
У роў сагнуцца перад ім, —
Па сьмерці будзеш ты такім.

Шчасьлівым, браце, хочаш быць?
Папом ахвяры трэ’ насьціць,
Маліцца Богу і сьвятым, —
Па сьмерці будзеш ты такім.

Улад.—Ініці.

●●●●

У РЭДАКЦЫІ „МАЛАНКІ“.

— Грамадзянін рэдактар, ці мае
жарты будуць зьмешчаны ў „Ма-
ланцы“?

— Не, ня будуць, — няма ў іх
гумару і нейкай сьцюдзёнасьцяй
ад іх дзьмець.

— Гм... сьцюдзёнасьцяй... а я
столькі над імі пацеў..

●●

НІЧОГА НЕ МАРНУЕЦЦА.

— У мястэчку Д. павятовы сой-
мік будзе мураваны будынак.
Архітэктар хваліць гэты будынак,
кажучы:

— О, гэта праўдзівы польскі
стыль. Гэта — прамень заходняй
культуры на „крэсах“!

— Але-ж цэгля ўжо разваль-
ваюцца, — заўважае нехта з на-
тоўпу.

— Глупства! — адказвае архі-
тэкт, — у нас нічога не марну-
ецца, — мы з кавалкаў ізноў цэгля
робім.

Р. Г.

●●

ПАМІЖ БАБУЛЕК.

— Загневаўся Бог на нас і не
даець пагоды. Ужо трэці тыдзень
дождж ідзе.

— Дык якога-ж ліха будзе
табе пагода, бачыш якія каро-
ценькія спаднічкі пачалі цяпер
насьціць, усе лыдкі голая.

— І калена...

— І за каленам.

— Моладзь ксяндза ня слухае.

— І ў руку не цалуе.

— І ў касьцёл ня ходзіць...

— Канец сьвету настане.

— Сусьветны патоп...

— Садом і Гіморы...

— Эх, каб Бог пазволіў гадкоў
з дзясятка пражыць. — Я сабе
нядаўна залатыя зубы справіла,
дык шкада, што прападуць да-
рэмна...

М.

Народны гумар.

БАІЦА, ЯК ЗАРАЗЫ.

У вагоне з Варшавы да Вільні едзе беларускі пасол. Па дарозе да вагону ўлазіць „высокі ужэнднік“ з міністэрства. Паглядзеўшы на пасла, зморшчыўся, скрывіўся што ён апануты ня так, як належыць пасажыру I-ай клясы. Паклікаў кандуктара, ды к жа вывесці пасла.

— Ня маю права гэтага зрабіць, — адказвае кандуктар, — гэта — беларускі пасол.

— Як, беларускі? Грамадовец? Прашу занясьці мае рэчы да другога вагону. Ух!... *Кэт.*

••

НА ВУЛІЦЫ.

Паліцыянт да сялян: — „*До то за громада?*“ Разыйдзіся!

Сяляне: — Мы не грамадоўцы, — мы за інтарэсам...

Паліцыянт, не дачуўшы — А, пэ-пэ-эсы, то бардзо пшэпрашам. Чэсьць!... *В. П.*

••

ЗЬМЯНІЎСЯ.

— Што з табой. Чаго ты гэтак зьмяніўся, пахудзеў? Ці не хварэў часам?

— Не, дзякаваць Богу, здаровы, але... я ўжо ня войтам...

В. П.

••

У ШКОЛЕ.

Поп: Скажы, Матэўка, што ты найперш павінен налажыць на сябе, як толькі ўстаеш рана?

Вучань: Нагавіцы, бацюшка... *С.*

••

КАРЫСНАЯ ПРАЦА.

— Не, як не кажы, а „Спадар“ робіць карысную працу для сялян.

— Якую?

— Як якую! Няўжо-ж ён не прысылае табе свой „Народ“? Вось, братка, папера! І курыць і селядцы заварочваць, і наагул, што хочаш, рабіць можна.

Я.

••

НІЧОГА ДЗІЎНАГА.

— Бач, у гэтай пані трохпаверхавы падбародак.

— Дык чаго здзівіўся, за тое яна і есьць адна за траіх.

С.

„Газанулі“...

(Праўдзівы абразок з вясковага жыцьця).

— Гэй, Раман, Макар, Сьцяпан, Да Бэркі хадзема!
Грашоў хрыху зарабілі
Дык і „газанема“!

Сёньня гэтакае сьвята, —
Хіба-ж мы ня людзі!
Чым-жа моладасьць сваю
Ўспамінаць мы будзем!?

— Праўду, праўду, Янка, кажаш, —
Хлопцы гукнулі разам, —
„Газаваць“ у карчму да Бэркі
Ўсе пашлі адразу.

Гадзін тры ў карчме па „флоцкі“
Хлапцы „газавалі“,
А як вышлі на вуліцу,
Дык калкі пабралі...

І калкамі на вуліцы
Ўсіх яны хрысьцілі,
Аж пакуль на пастарунак
Ўсіх не папрасілі.

Там сьпісалі пратакол
О „заклучэне спокою“,
А за біцьцё падалі іх,
Да „сонду пакою“

І праз тьдзень „наказ карны“
Хлапцом даручылі, —
І па трыццаць злотых кары
Яны заплацілі.

Дык нашы хлапцы у Бэркі,
Добра „газанулі“!
А яшчэ лепш саміх
Сябе сьцэбанулі...

в. Шэні.

Міз.

••••

Эвангэльскі поп.

Вёз пана з хаўтураў Пётра
І ў дарозе гаманілі
Аб душы, пра Бога, чорта,
Што па сьмерці заслужылі.
(Поп быў добры абдзірала,
За драбніцы чуць ня драўся,
На'т сам Пётра насіў сала,
Бо прышлося нейк, папаўся),
Так гамоняць, поп пытае:
„Што мне будзе: рай ці неба?
Бо жыву я, Пётра знае,
Па эвангэлю, як трэба!“
Пётра трошачкі замяўся,
Мо' прыпомніў сваё сала,
Хутка-ж сьмеласьці набраўся
І адказвае ласкава:
„Не бядуйце! Самі людзі
Бога просяць вашай сьмерці...
Дык і рай і неба будзе!
Толькі-б вас схпілі чэрці!“

Улад.-Ініцкі.

НАША ПОШТА.

А. Ц. Вашы „вершы“ паслалі ў кошык, стуль праз комін на Марс, — можа там іх зьмесьцяць, бо ў Маланку не падходзяць. Для прыкладу прывядзем маленькую частку з Вашага вершу „Навука для дзяўчат“:

«З хлапцом вя будзь халодным лёдам,
«Каб ён рук ня мусіў грэць,
«Каб пасья ня ўмылась потам,
«Як пачне з табой шалець»...

Шкада, што дзяўчаты ня знаюць Вашага прозьвішча і адрэсу, а то яны-б напэўне выдзерлі Вам вушы за такую „паэзію“.

Селянін Бедны: Вашы жарты так сама, як і Вы, бедныя... на гумар. Шкада толькі Вашых страгатаў на маркі і паперу.

П. К. Ліст свой да нас пачынаеце так:

„Паважаны Рэдактар прашу зьмесьціць у „Маланцы“ хоць невялічкую частку апавяданьня Каз... Казла. Прашу раз і другі раз. П. К.“

Прачыталі мы раз і другі раз гэтае „апавяданьне“ і... кінудлі яго ў кошык, а кошык цяпер у нас вялікі (новы купілі), пуды са тры такіх Вашых „апавяданьняў“ зьмясьціць можа. З таго, што Вашы сабакі кусалі дзяўчыну за лядкі і Вы бачылі і не баранілі, ніхто, напэўна, сьмяяцца ня будзе.

Базыль Клык: Кепскія жарты з Вашых жартаў! За Ваш даплатны ліст прышлося нам даплаціць, а „жарты“ кінудлі у кошык. Не наводзьце нас на страты, мы і бяз Вас чуць дыхаем.

Шарм... Слабавата.

Канановіч: З прысланых нам рукапісаў, лепшыя зьмяшчаем у „Маланцы“, а горшыя пасылаем у... кошык, (куды пайшлі і Вашы „жарты“). Лістоўна, у такіх выпадках, не адпісваем.

В. Шаг: Відаць Ваша здрадняя Люля, якой Вы пасьвячаеце свой верш „Ня вер...“, вельмі Вам дапакла, бо верш свой Вы пачынаеце так:

«Ня вер каханьню ты жанчыны;
«Каханьне — ў байках, — яно мана!
«Ня вер нявіннасьці дзяўчыны,
«Ня вер ты ёй, — мавіць яна!»

За такія вершы дзяўчаты могуць на нас зазваць, а навет і вайну абвясьціць. Ого, з цяперашнімі дзяўчаткамі жарты малыя!

Як чытачы „Маланкі“ прадстаўляюць сабе „Спадара“:

Як вядома, пасол Янка „Спадар“ (запраўднае прозьвішча яго крыху інакш) у Сойме не належыць да ніводнага клубу, а сядзіць там адзін, як сьвяты турэцкі. Такого пасла ў Сойме завуць „дзікім“. Хто гэтага пасла ня бачыў асабіста, той яго прадстаўляе больш-менш так, як вышэй на рысунку.

ІЗНОЎ АДЧЫНЕНА

Цынкаграфія „АРС“

Выконвае ўсялякія працы,
ўходзячыя ў галіну цынка-
графіі, хутка і старанна.

:: ЦЭНЫ УМЕРКАВАННЯ ::

Вільня, Татарская вул., № 1.

КАМПЛЕКТЫ

► „МАЛАНКІ“ ◀

за 1927 год. У добрай вокладцы. Зьмяшчаюць
у сабе шмат карыкатураў, жартаў і фэльетонаў.

◀ ЦАНА ЗЬНІЖАНА. ▶

Адзін камплект 2 зл., з перасылкай 2 зл. 70 гр.
(заказной перасылкай 3 зл.).

УВАГА: Камплекты «Маланкі» не высялаюцца ў крэдыт
і накладной платай (за збораніем).

Выпісваць: Рэдакцыя «Маланка», Вільня, Гэтманская № 2.

Адрэс Рэдакцыі і Адміністрацыі:

ВІЛЬНЯ, Гэтманская вул., № 2

«МАЛАНКА»

ПАДПІСНАЯ ЦАНА:

на 1 год 8 злот.
„ паўгода 4 „
„ тры мес. 2 „
„ адзін м. 1 „

За граніцу: на год — 2
даляры, на паўгода — 1 д.
на 3 мес. — 50 цэнт.